

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

u. l. 20 23

Podpis pristojne
sodne osebe:

I U 966/2021-26

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Barbara Fajdiga kot predsednica ter dr. Damjan Gantar in Jure Likar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Martine Gerif kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **SREDNJA TRGOVSKA ŠOLA LJUBLJANA**, Poljanska cesta 28A, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-52/2020/13 z dne 17. 5. 2021,

na seji **4. januarja 2023**

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka je kot prvostopenjski organ zavrnila zahtevo
(v nadaljevanju prosilec) za dostop do informacij javnega značaja. Prosilec je zahteval dostop do fotokopij pogodb o povečanem obsegu dela za zaposlene za šolska leta 2016/17, 2017/18, 2018/19 in 2019/20 oziroma podatke, iz katerih bo razvidno, kateri zaposleni so imeli povečan obseg dela v omenjenem obdobju, za katera dela in v kakšnem obsegu. Zahteval je tudi podatke o vseh izplačilih, ki jih je delavka _____ prejela poleg svoje osnovne plače v šolskih letih 2016/17, 2017/18, 2018/19 in 2019/20 ter fotokopije pogodb o delu, podjemnih pogodb, avtorskih pogodb ipd. V navedeni zadevi je prvostopenjski organ enkrat že izdal zavrnilno odločbo, zoper katero se je prosilec pritožil, drugostopenjski organ je pritožbi ugodil, tedanjo odločbo odpravil in vrnil zadevo v ponovno odločanje tožeči stranki. Zahtevo je pri ponovnem odločanju tožeča stranka ponovno zavrnila, ker gre po njenem mnenju za osebne podatke in ker pogodbe o povečanem obsegu dela sploh ne obstajajo, novih informacij pa zavezanec ni dolžan proizvesti. Izpolnitev take zahteve bi terjala najmanj dva meseca delovnih ur najmanj ene osebe. Razlog za zavrnitev je tudi zloraba pravice prosilca za dostop do informacij javnega značaja. Gre za zahtevo šikanoznega značaja. S predmetno vlogo želi prosilec tožečo stranko zasipati z delom. Že v preteklosti je prišlo do šikaniranja v zvezi z izplačili javni uslužbenki _____. Le ta je bila v preteklosti že izpostavljena negativnim, ponižujočim, sramotilnim in žaljivim izjavam. Svojo vlogo prosilec dejansko osredotoča zgolj na eno osebo, to je _____. Prosilec zgolj navidezno zahteva podatke tudi o drugih osebah.
2. Prosilec se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ pa je z izpodbijano odločbo pritožbi delno ugodil in odločil, da je tožeča stranka dolžna prosilcu posredovati dogovore o povečanem obsegu dela za različna šolska leta, tabele s podatki o izplačanem povečanem obsegu dela za določena šolska leta, sklepe o plačilu delovne uspešnosti za povečan obseg dela, pri čemer je v izreku odločbe natančno opredeljeno za vsak dokument posebej, za kateri dokument gre in kaj se v posameznem dokumentu prekrije.
3. Tožena stranka v obrazložitvi izpodbijane odločbe med drugim navaja, da v tem

postopku ni sporno, da tožeča stranka z zahtevanimi dokumenti razpolaga v materializirani obliki, saj jih je tudi posredovala. Tožeča stranka je po 1. členu Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) javni zavod. Sporno v obravnavanem primeru je, ali je prosilec zlorabil pravico do dostopa do informacij javnega značaja in ali vse zahtevane informacije predstavljajo informacije javnega značaja.

4. Po petem odstavku 5. člena ZDIJZ lahko organ prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja. Elementi, ki kažejo na zlorabo pravice so pogostost vlaganja zahtev, obsežnost zahtev, nesorazmerna obremenitev organa, nagajivost, šikaniranje ipd. Šikanozne so tiste zahteve, s katerimi želi prosilec škodovati organu na primer z žalitvami, vlaganjem velikega števila zahtev, obsežnimi zahtevami ipd. Ne gre za šikaniranje, če prosilec zahteva določene podatke samo za eno javno uslužbenko. Zahteval je podatke, ki so absolutno javni, torej podatke, pri katerih je že zakonodajalec presodil, da interes javnosti po razkritju pretehta nad interesom javnosti, da se ti podatki zavarujejo kot osebni podatki. Prosilec je v tem primeru

Svojo zahtevo je utemeljil tudi na določenih nepravilnostih, ki so bile ugotovljene v okviru inšpekcijskega nadzora, opravljenega pri tožeči stranki.

5. Nadalje je v obrazložitvi odločbe navedeno, da tudi če prosilec zahteva podatke in ne izrecno dokumentov in ti podatki izhajajo iz dokumentov, s katerimi organ razpolaga v materializirani obliki, je organ dolžan odločiti o dostopu do zahtevanih podatkov v dokumentih. Tako je tudi v primeru, ko prosilec poimenuje dokument, s katerim organ sicer po nazivu dokumenta ne razpolaga, je pa nesporno, katere podatke želi prosilec dobiti, kot je to v obravnavanem primeru. Iz zahteve je nesporno mogoče razbrati predmet zahteve ne glede na to, da je prosilec napačno zahtevane dokumente označil kot pogodbe. Tožena stranka ugotavlja, da tožeča stranka nedvomno z zahtevanimi podatki o povečanem obsegu dela razpolaga v materializirani obliki in tudi, da razpolaga v materializirani obliki z zahtevanimi podatki o izplačilih javni uslužbenki

. Iz zapisnika o inšpekcijskem nadzoru pa je razvidno, da je tožeča stranka nedvomno izplačevala delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela. To je ugotovila tožena stranka tudi sama z vpogledom v posredovane dogovore o povečanem obsegu dela in podatke o izplačilih. Tožeča stranka v delu svoje odločitve dostop do informacij zavrača tudi, ker meni, da niso vsi zahtevani podatki informacija javnega značaja, ker sodijo na področje izvajanja tržne dejavnosti organa. S tem v zvezi tožena stranka ugotavlja, da je tožeča stranka javni vzgojno-izobraževalni zavod. Svoje dejavnosti opravlja kot javna služba na področju izobraževanja. Presežek prihodkov nad odhodki, ki jih pridobi s

prodajo proizvodov in storitev, ustvarjenih z opravljanjem dejavnosti, uporablja za plačilo materialnih stroškov, investicijsko vzdrževanje in investicije po predhodnem soglasju ustanovitelja, pa tudi za plače. Cilj delovanja zavodov ni delovanje na trgu in lahko opravljajo gospodarsko dejavnost le, če je ta namenjena opravljanju dejavnosti, za katero je zavod ustanovljen. Tudi Ustavno sodišče RS je v odločbi št. U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000 zavzelo stališče, da ni razloga za dvom, da so s sredstvi javnih financ v primeru javnih zavodov mišljena vsa sredstva, ki jih ti pridobivajo na katerega od načinov, torej iz sredstev ustanovitelja, s plačili za storitve, s prodajo blaga in storitev na trgu in iz drugih virov na način in pod pogoji, določenimi z zakonom in aktom o ustanovitvi. Izplačilo delovne uspešnosti javnim uslužbencem pa je urejeno z javnopravnimi predpisi. Sodna praksa je že zavzela stališče, da gre pri izplačilih dodatne delovne uspešnosti iz sredstev, pridobljenih na trgu, za prosto dostopne informacije javnega značaja, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev (sklep Vrhovnega sodišča RS X Ips 187/2011). Zahtevani podatki sodijo tudi v delovno področje tožeče stranke in to tudi v delu, ki se nanaša na opravljanje tržne dejavnosti. Tožena stranka nadalje ugotavlja, da zahtevani podatki obsegajo tudi osebne podatke javnih uslužbencev. Obdelava osebnih podatkov je zakonita, če je podana ena od pravnih podlag, ki jih določa Splošna uredba o varstvu osebnih podatkov v prvem odstavku 6. člena. Ena od teh podlag je tudi, da je obdelava potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za upravljalca (c točka). Zakonsko podlago za obdelavo osebnih podatkov predstavlja Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (v nadaljevanju ZSPJS) in ZDIJZ. Po 1. alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ se dostop do zahtevane informacije dovoli ne glede na določbe prvega odstavka istega člena, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Poleg tega ZSPJS v 38. členu izrecno določa, kateri podatki v zvezi s plačo so javni in med drugim določa kot javne tudi podatke o delu plače za delovno uspešnost. Podatki, ki so predmet zahteve prosilca, so absolutno javni podatki in kot taki prosto dostopni javnosti.

6. Tožeča stranka v tožbi navaja, da gre v obravnavanem primeru za zlorabo pravice do dostopa do informacij javnega značaja. Prosilec zahteva dostop do pravnih aktov v obdobju 5 let, kar predstavlja neobvladljivo količino dokumentov. Poleg tega zahteva podatke za eno konkretno javno uslužbenko, ki . . . . . Tožeča stranka izpostavlja, da je do šikaniranja z izplačili dotocene uslužbenke prišlo že v preteklosti, saj je bila izpostavljena negativnim izjavam oziroma prijavam na policijo in inšpekcije. Zahtevo prosilca je mogoče opredeliti kot še eno v nizu dlje časa trajajočih ravnanj. . . . . je podala izjavo, s katero je izjavila, da ne želi, da se njeni podatki delijo s prosilcem. Tožena stranka se poleg tega ni opredeljevala do tega, iz kakšnih razlogov prosilec želi informacije, vendar bi bila taka presoja nujna zaradi zakonsko določenih razlogov iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ. Prosilec je s svojo zahtevo želel poseči v avtonomijo dela zavoda in ravnatelja. Iz zahtevanih

dokumentov izhaja celotno kadrovsko, organizacijsko in finančno poslovanje zavoda za več let. Izpolnitev obveznosti pomeni posredovanje osebnih map javnih uslužbencev v arhivu za posamezna šolska leta. Samo za izpolnitev teh zahtev je tožeča stranka porabila 80 ur dela. Prav tako pa tudi 3.500 EUR stroškov z zunanjim računovodstvom.

7. Nadalje tožeča stranka vztraja pri tem, da dokumenti ne obstajajo, zaradi česar kriterij materialnosti ni izpolnjen. Tožeča stranka tudi nasprotuje temu, da so plače javnih uslužbencev absolutno javni podatki. Nesporno je javen le podatek o celotni bruto plači posameznega javnega uslužbenca, ne pa o delih plače, o posameznih dodatkih ali o katerikoli drugih postavkah plače javnega uslužbenca. Podatek o plači nesporno predstavlja osebni podatek imetnika in bi razkritje pomenilo neupravičen poseg v pravice imetnika podatka. Tožeča stranka vztraja pri tem, da ne obstajajo dokumenti, iz katerih bi izhajal podatek, kateri zaposleni so imeli povečan obseg del. Ob posredovanju individualnih dokumentov bi tožeča stranka prosilcu razkrila dodatne osebne podatke, ki so vsebovani v individualnih dokumentih, ki so neločljiva celota teh dokumentov. Dokumenti o izplačilih uslužbenki so razvidni iz priloženih tabel, vendar pa to ne dokazuje obstoja materializiranega dokumenta. Zahteva prosilca vsebuje le pisne opredelitve želenih informacij brez konkretnih opredelitev, jasna opredelitev informacij pa je nujna vsebina zahteve. Tožeča stranka se tudi ne strinja s tem, da je nadzor nad poslovanjem zavezancev predmet prosilcev po ZDIJZ. Tožeča stranka tudi meni, da če se dejavnost financira iz tržne dejavnosti, podatki v zvezi z dejavnostjo ter izplačili ne predstavljajo podatkov, ki bi bili predmet zahteve po ZDIJZ. Največji del dodatka za povečan obseg dela se plača iz naslova opravljanja tržne dejavnosti. Tožeča stranka vztraja pri tem, da pravna podlaga za dostop do zahtevanih podatkov po ZDIJZ ne obstaja. Poleg tega bi morala tožena stranka v skladu s 154. členom ZUP razpisati ustno obravnavo zaradi udeležbe dveh ali več strank z nasprotujočimi si interesi. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi, podrejeno pa, naj jo odpravi in vrne zadevo v ponovno odločanje. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.
8. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da so podatki o porabi javnih sredstev in podatki, povezani z opravljanjem funkcije ali delovnega razmerja, javno dostopni in se dostop omogoči vsakemu prosilcu ne glede na njegov namen. V obravnavanem primeru ni mogoče ugotoviti, da bi zahteva prosilca vplivala na delo organa v tolikšni meri, da ne bi mogel izvajati dejavnosti, za opravljanje katerih je bil ustanovljen. Niti ne gre za ponavljajoče se vloge za isto zadevo oziroma ni mogoče ugotoviti, da bi šlo za provokacije in nagajivost ter posledično za navidezno uveljavljanje pravic. Predmet zahteve ni obsežen, kar izhaja iz same izpodbijane odločbe in posredovane dokumentacije. Pretirana je trditev, da iz zahtevanih dokumentov izhaja kadrovsko, organizacijsko in finančno poslovanje zavoda za več let. Glede očitka, da ni bila razpisana ustna

obravnavo, pa tožena stranka pojasnjuje, da so predmet presoje v postopku po ZDIJZ vedno informacije, ki so vse do pravnomočne odločitve tožene stranke varovane. Z institutom ogleda *in camera* se zagotovi neposredna pravna podlaga za izvedbo procesnega dejanja brez prisotnosti strank oziroma javnosti. Zaradi specifičnosti postopka dostopa do informacij javnega značaja se načelu kontradiktornosti ne zadosti z ustno obravnavo, ampak s pisnimi izjavami in vlogami. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

9. Sodišče je v postopek kot stranko z interesom pritegnilo tudi prosilca, ki v odgovoru na tožbo navaja, da ima pravno podlago za pridobitev podatkov, katerim javnim uslužbencev je bil izplačan povečan obseg dela. Res je, da tožeča stranka ne razpolaga s pogodbami, vendar je zahtevano dokumentacijo poimenovala kot dogovor med delodajalcem in zaposlenim, kateremu je odrejen povečan obseg dela. Pravica do dostopa do informacij javnega značaja ima tudi funkcijo nadzora, saj omogoča državljanom nadzor nad pravilnostjo dela javnih oblasti nad porabo javnih sredstev. Šole, ki so organizirane kot javni vzgojno-izobraževalni zavodi, so pravne osebe javnega prava in izvajalci javne službe ter s tem zavezane posredovati informacije javnega značaja. Tožeča stranka zaprosene podatke poseduje ne glede na to, da to zanika. To izhaja iz zapisnika Inšpektorata za javni sektor, iz katerega je razvidno, da so bili nekateri izmed teh podatkov že posredovani. Ker gre za absolutne javne podatke po 1. alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, je podana zakonska podlaga za razkritje takšnih osebnih podatkov. Gre za podatke, ki se nanašajo na opravljanje delovnega razmerja javnega uslužbenca in porabo javnih sredstev. Prosilec tudi ne razume, v kakšni povezavi je v preteklosti šikaniranje javne uslužbenke z njihovo zahtevo. Prosilec predlaga zavrnitev tožbe.
10. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi med drugim vztraja pri tem, da je šlo pri prosilčevi zahtevi za zlorabo pravice. V konkretnem primeru gre za prekomerno zasipanje z delom tožeče stranke. Zahteva prosilca je preobsežna, ugoditev zahtevi bi za tožečo stranko predstavljalo nesorazmerno breme. Nadalje med drugim vztraja pri tem, da bi morala tožena stranka izvesti ustno obravnavo.

K točki I izreka:

11. Tožba ni utemeljena.
12. Po ugotovitvah sodišča ni sporno, da zahtevana dokumentacija obstaja, ne glede na to, da tožeča stranka ves čas, tudi v tožbi, zanika njen obstoj. Dejstvo je, da je zahtevano dokumentacijo tožeča stranka toženi stranki že v upravnem postopku tudi predložila, razen tega se nahaja v upravnem spisu in jo je lahko vpogledalo tudi sodišče, zato sodišče šteje, da obstoj dokumentacije ni sporen. Po presoji sodišča so sporna med strankama vprašanja, ali gre pri zahtevani dokumentaciji za obstoj izjeme iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in ali je prosilec s

svojo prošnjo očitno zlorabil pravico dostopa do informacij javnega značaja, kar bi lahko bil razlog zavrnitve njegove zahteve na podlagi petega odstavka 5. člena ZDIJZ.

13. ZDIJZ v 3. točki prvega odstavka 6. člena določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, vendar pa tretji odstavek 6. člena ZDIJZ hkrati določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Peti odstavek 5. člen ZDIJZ pa določa, da organ lahko prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja.
14. Sodišče meni, da je tožena stranka pravilno ocenila vse okoliščine, zaradi katerih je tožeči stranki naložila, da mora prosilcu pokazati zahtevane dokumente in je pravilno ocenila, da ne gre za zlorabo pravice dostopa do informacij javnega značaja. Glede njenih stališč v odločbi se sodišče v celoti pridružuje razlogom v izpodbijani odločbi, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da so elementi, ki kažejo na zlorabo pravice, pogostost vlaganja zahtev, obsežnost zahtev, nesorazmerna obremenitev organa, nagajivost ipd. ter da so šikanozne tiste zahteve, s katerimi želi prosilec škodovati organu na primer z žalitvami, vlaganjem velikega števila zahtev, obsežnimi zahtevami ipd., v obravnavanem primeru pa ni šlo za tak primer. Prav tako je bilo pravilno ugotovljeno, da gre pri izplačilih delovne uspešnosti iz sredstev, pridobljenih na trgu, za prosto dostopne informacije javnega značaja, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev, torej so podatki, ki so predmet zahteve prosilca, absolutno javni podatki in kot taki prosto dostopni javnosti.
15. Sodišče se torej ne strinja s tožbeno navedbo, da naj bi šlo pri prosilčevi zahtevi za dostop do informacij javnega značaja za zlorabo pravice dostopa v smislu petega odstavka 5. člena ZDIJZ. S tem v zvezi tožeča stranka v tožbi navaja, da prosilec zahteva dostop do pravnih aktov v obdobju 5 let in da to predstavlja neobvladljivo količino dokumentov ter da zahteva dostop za podatke za konkretno javno uslužbenko, ki je !
S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da so skladno s prvim odstavkom 5. člena ZDIJZ informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim in fizičnim osebam. V drugem odstavku 5. člena ZDIJZ pa je določeno, da ima vsak prosilec na svojo zahtevo pravico pridobiti od organa informacijo javnega značaja tako, da jo

pridobi na vpogled ali da pridobi njen prepis, fotokopijo ali njen elektronski zapis. Iz navedenih določil izhaja, da je do informacij javnega značaja upravičen vsakdo in mu pri tem ni treba izkazovati niti pravnega interesa niti navajati razlogov, zakaj želi dostop do neke informacije. V postopku dostopa do informacij javnega značaja ni pomembno, iz katerih razlogov želi prosilec dobiti informacijo, saj gre za univerzalno pravico, ki pripada vsakomur. V skladu s petim odstavkom 5. člena ZDIJZ lahko sicer organ prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami očitno zlorabi pravico dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja. Vendar v obravnavanem primeru ni podan tak razlog za zavrnitev zahteve, saj je prosilec podal eno zahtevo, iz same zahteve pa ni razvidno, da bi bila šikanoznega značaja. To, če je po navedbah tožeče stranke dokumentacija, ki jo želi prosilec videti, obsežna, še ne pomeni, da je zahtevek prosilca šikanoznega značaja, na šikanozen značaj pa tudi ni mogoče sklepati iz razloga, ker se zahteva nanaša tudi na konkretno javno uslužbenko. Če je bila ta uslužbenka v preteklosti izpostavljena različnim negativnim izjavam, po mnenju sodišča nima nobene zveze z obravnavanim zahtevkom prosilca, ki je predmet tega postopka. Na zahtevo za dostop do informacij javnega značaja tudi nima nobenega vpliva to, da je javna uslužbenka, na katero se zahteva nanaša,

saj je bilo že pojasnjeno, da ni pomembno, iz kakšnih razlogov nekdo zahteva dostop do informacije javnega značaja. Ker gre pri zahtevi za dostop do informacij javnega značaja za univerzalno pravico, ki jo lahko uveljavlja vsakdo, ni pomemben razlog, zaradi katerega želi nekdo priti do take informacije. Zaradi tega je tudi brezpredmetno navajanje tožeče stranke, da naj bi želel prosilec s svojo zahtevo poseči v avtonomijo dela zavoda. Tudi iz same zahteve z dne 20. 12. 2019 ni razvidno, da bi bilo v njej karkoli žaljivega.

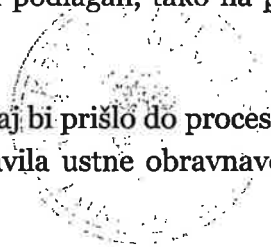
16. Sodišče tudi ne pritrjuje tožbenim navedbam o tem, da je javen le podatek o celotni bruto plači, ne pa o delih plače. Iz prvega odstavka 38. člena ZSPJS izhaja, da so plače v javnem sektorju javne, pri čemer so javnosti dostopni podatki tako o delovnem mestu, nazivu ali funkciji ter osnovnih plačah kot tudi o dodatkih ter delu plače za delovno uspešnost, razen dodatka za delovno dobo. Iz navedenega določila torej jasno izhaja, da so javno dostopni tudi deli plač, kar pa je dodatek za delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela.
17. Sodišče se tudi ne strinja s tožbeno navedbo, da pri tožeči stranki ne obstaja dokument, iz katerega bi izhajal podatek, kateri zaposleni so imeli povečan obseg dela. To nedvomno izhaja iz dogovorov, ki so navedeni v izreku izpodbijane odločbe. Nadalje tožeča stranka v točki III.4 tožbe sama zatrjuje, da je toženi stranki posredovala dokumente v zvezi z izplačili javni uslužbenk. pri čemer so podatki razvidni iz priloženih tabel, vendar v nadaljevanju trdi, da navedeno nikakor ne dokazuje obstoja materialnega dokumenta, ki bi ga bila tožeča stranka dolžna posredovati prosilcu. Če je sama posredovala dokument,

potem ni možno hkrati trditi, da ni dokaza o obstoju materializiranega dokumenta.

18. Glede tožbene navedbe, da bi morala tožeča stranka v tem primeru prosilcu razkriti še dodatne osebne podatke, sodišče pojasnjuje, da je tožena stranka to upoštevala, saj je v izreku odločbe natančno navedla, katere podatke je treba v posameznem dogovoru prekriti.
19. Sodišče se nadalje tudi ne strinja s tožbeno trditvijo, da nadzor nad poslovanjem zavezancev ni predmet prosilcev po ZDIJZ. Eden od namenov instituta dostopa do informacij javnega značaja je tudi v tem, da so tako državni organi kot drugi subjekti javnega sektorja podvrženi nadzoru javnosti.
20. Sodišče se tudi ne strinja s tožbeno trditvijo, da če javni zavod neko dejavnost financira iz tržne dejavnosti, da potem podatki v zvezi s to dejavnostjo ne morejo biti predmet zahteve za dostop do informacij javnega značaja. Ustavno sodišče RS je v odločbi U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, na katero se sklicuje tudi tožena stranka, navedlo, da Zakon o zavodih sredstev v nobenem pogledu ne odvajava od celote gospodarjenja javnega zavoda. Tudi zanje velja določba drugega odstavka 48. člena Zakona o zavodih, da sme zavod presežek prihodkov nad odhodki uporabiti le za opravljanje in razvoj dejavnosti, zaradi katerega je ustanovljen. Javni zavodi so ustanovljeni za opravljanje javnih služb, sredstva, namenjena opravljanju javnih služb pa so brez dvoma del javne porabe (točka 16 obrazložitve). Po presoji sodišča so torej tudi tista sredstva tožeče stranke, ki so pridobljena s prodajo blaga in storitev na trgu, javna sredstva in torej tudi ravnanje s temi sredstvi je podvrženo dostopu do informacij javnega značaja in so ta sredstva lahko predmet zahteve po ZDIJZ.
21. Sodišče pa se tudi ne strinja s tožbeno navedbo, da z vidika varstva osebnih podatkov ni pravne podlage za dostop do zahtevanih podatkov. Tretji odstavek 6. člena ZDIJZ namreč določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Pri zahtevanih podatkih pa gre tako za porabo javnih sredstev kot tudi za podatke, ki so povezani z delovnim razmerjem javnih uslužbencev. Poleg tega šesti odstavek 38. člena ZSPJS določa, da so javnosti po postopku, ki ga ureja ZDIJZ, dostopni individualni podatki o znesku celotne bruto plače vsakega javnega uslužbenca in vsakega funkcionarja brez zmanjšanja za morebitne odbitke iz naslova izvršbe, kreditov ali drugih osebnih obveznosti. Torej so ti podatki javni na dveh pravnih podlagah, tako na podlagi ZDIJZ kot na podlagi ZSPJS.
22. Sodišče se tudi ne strinja, da naj bi prišlo do procesne kršitve, ker tožena stranka ni v upravnem postopku opravila ustne obravnave. Res gre sicer za postopek,

kjer je bilo udeleženo več strank z nasprotujočimi si interesi, vendar je treba po drugi strani upoštevati posebnosti postopka po ZDIJZ kot tudi po Zakonu o informacijskem pooblaščenju. V Zakonu o informacijskem pooblaščenju je npr. v 11. členu določeno, da lahko informacijski pooblaščenec opravi procesno dejanje v zahtevi za dostop do informacije javnega značaja brez prisotnosti stranke, ki zahteva dostop do informacije javnega značaja, ali osebe, ki ima v postopku enake pravice in dolžnosti kot stranka, če je to potrebno, da se pred dokončno odločitvijo informacijskega pooblaščenca tej stranki prepreči dostop do zahtevane informacije. V teh postopkih je namreč treba upoštevati, da prosilcu in tudi nekaterim drugim udeležencem do pravnomočne odločbe v postopku ne morejo biti dostopni podatki, ki so predmet postopka, sicer bi postopek dostopa do informacij javnega značaja izgubil svoj pomen. Zaradi teh posebnosti načelu kontradiktornosti ni mogoče zadostiti z ustno obravnavo.

23. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo pravnega akta, ni sporno. Tožeča stranka sicer ves čas zatrjuje, da zaprosena dokumentacija ne obstaja v materializirani obliki, vendar je sodišče že pojasnilo, da o obstoju dokumentacije ni nobenega dvoma, saj jo je tožeča predložila toženi stranki, priložena pa je tudi k upravnemu spisu. Po oceni sodišča je sporna le pravna presoja, ali ta dokumentacija predstavlja informacije javnega značaja. V takem primeru pa daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pooblastilo sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

24. Tožeča stranka je zahtevala tudi, naj sodišče odloči, da ji je tožena stranka dolžna povrniti stroške postopka. Sodišče je odločilo, da vsaka stranka trpi svoje stroške postopka v skladu s četrtem odstavkom 25. člena ZUS-1, ker je tožbo zavrnilo.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 4. januar 2023

Predsednica senata:
mag. Barbara Fajdiga, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: